

VASADI PÉTER

A nyelv

*Ha nyelvem nincs,
csak létezem. A szellem
abban testesül és visszahat
a sejtékig lebomló
én-tudatra; ami vagy,
azzá leszel, amivé
lettél, az rendeltetésed.
Ez előz meg, s be is fejez.
Ebben vagy önmagad.
Az énesség más: csupa
kísérlet, riadt fölény,
kudarc, próbálkozás,
hiedelem, megvakult
remény fekete süteménye;
ehetetlen... A nyelvem vagyok.
Akcentusos beszéd.
Mégsem a megszólalás
tesz énné, hanem a
gondolat, mit — bár
nem enyém — én gondolok.
Bennem csak megfogam,
s meg is terem. A néma
társam ebben is.
Beszélni nem, csak
gondolkodni tud,
s így mintegy beszél.
Ő is, én is kimondott
s kimondatlan szavainkba
bukunk s halunk.*

A boldogság...

1.
*egyszerre elönt.
Pedig csak annyi, hogy
Elton John a Sacrifice-ban
a beibi- /baby/ -nek így
énekel: Ko-Ko-Ha, oh, yes,
Ko-Ko-Ha... Ko-Ko-Ha.*

...Indiából érkezik

2.

*Hat kisfiú, s egy kicsi lány.
Az indiai lakatos
bölcsonyi asztalán
alszik Imanda, kinek
beceneve Ko-Ko-Ha.
Épp most ment apuka
munkába, mama a reggelit
viszi a bokor gyerekeknek,
kik mindent megcsodálnak,
megfognak, megesznek,
amit lehet. Ma lángoson
főtt báránnyús gőzöl,
s tej tea helyett; átoson
egy nehézsárnyú árnyék
a Nap előtt, éhes a sasfia,
neki is jól kell laknia
naponta egyszer. Tizennégy
szempár lesi a fotós masináját,
mely csillog, hosszú nyaka van,
forog benne a filmtekerics.
Finoman zümmög: „Tessék,
Ko-Ko-Ha, csak le ne ejtsd,
simogathatod!” Tizenkét
tekintet figyel még
mindig az egy szem lányra,
tizennégy lábacska toporog,
tétova kérdések keringenek
a kis fejekben, jaj, nagyon
jó lenne kattintani rajta
egyet, szelíd arccskákon
gerjedezik a félsz, a bizalom:
„Add már ide! Nem adom!”
De muszáj. Kézről-kézre
jár óvatosan a gép.
Ko-Ko-Ha nem szól; tördeli
ujjait, kezét. Múló idő
ködében elmosódik a kép.*

✱

*A kislány megnőtt, s neves.
muzsikus lett. Egy napon — tok
a hóna alatt — a négy-
kéményes óriásgőzösön
Angliába utazott.*